

י.א.א. קורצ'אק קורצ'אק
ישראל תפרא קורצ'אק

אחרי שנים

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה', עמ' 304-307
תרגום: אורי אורלב

אה, כמה יפה שפאת, אדוני. אם כן, אינך כועס עלי כָּלָל?... גם לא קצת? ואני כל כך חששתי...

הגברת היפה השליכה את עצמה בראשול על הספה.

– שב בבקשה, אדון סטפן. בכלל לא השתנית... בכלל לא... ואני?

– את יפה ממש כמו שהיית, גברתי.

– אה, גם הקול שלך לא השתנה. אותו הקול הצלול, החולמני. תמשיך לדבר, בבקשה. תשמיע לי את השיר, אתה יודע איזה...

סמק פסה את פניו החורים של סטפן.

– גברת מריה, פתח בעצב – תסבירי לי בבקשה למה כתבת לי את המכתב, מדוע קראת לי לבוא אלך?

– הו, איך אני יכולה להסביר? אתה מבין, אנחנו, הנשים, אנחנו עצבניות, יש לנו שגנונות פתאומיים. ראיתי אותך בפדרות (העמדת פנים שאינך רואה אותי). הלכת עם אשתך ועם הילדים... אתה רואה, התענינתי בך: אני יודעת שאתה נשוי, שיש לך שלושה ילדים מקסימים, שאתה פקיד, ששכחת אותי לגמרי, אני יודעת הכל. ובכן, אדון סטפן, חשבת באותו רגע שאולי אתה באמת מאשר ורציתי לשמע אשור לך? מפיד... האמו לי, חשבת עליך לעתים קרובות והיו לי יסורי מצפון, מפני ש... מפני שלא נהגתי אז בהגינות. אבל אתה מבין: הייתי בת שבע-עשרה, בת מפקת, חידה להורים עשירים, ואתה היית סטודנט שנה שלישית, מאהב – במידים מהוהים.

שפסות אותי בחמרה ותרה, אדון סטפן... היום כבר לא מרשימים אותי אותם אדונים במקטרינים השחרים, נעלי לכה, בכפפות לבנות, אותם אדונים אלגנטיים המדברים אנגלית רהוטה, הקוראים רומנים צרפתיים, המשוחחים בחפשויות ושופעים הומור. אתה לא ידעת להשתחוות, לא ידעת להסתכל כמוהם, לא לאחוז כמוהם ביד המושטת בשעת פגישה. אתה, אדוני, היית אידיאליסט אציל נפש, עולה מאה מונים על כל האחרים, אהבת אותי באמת, בחם, השתדלת לעורר בי מחשבה, להעיר את נשמתו – אני יודעת כל זאת היום, אבל אז היית בעיני מורה פרטי מהגן, מצחיק קצת ולא יותר... לא רק חסרת נסיון הייתי אז, אלא גם נלדית ויהירה. וכך, פאשר האשמת אותי באטימות ובחסר רגש, פעסתי, אמרתי לך הרבה מלים חריפות ומיד הצטרפתי על כך. רציתי לחזר בי, אבל ברחת, נפגעת... האם אתה סולח לי? אני מבקשת את סליחתך, מבקשת מאוד.

היא הושיטה לו את ידה ולא הרפתה מפר ידו.

– אינני מאשרת, ואתה?... מדוע אינך עונה? כן או לא? למה אינך עונה? אולי אינך סומך עלי?

– האם עלי להיות כן כמוך, גברתי?

– אני מבקשת מאוד.

– ובכן: אז, זאת אומרת לפני ארבע-עשרה שנה, התנהגת בדיוק כמו שהייתה מתנהגת כל נערה יפהפיה ומפנקת אל המורה הפרטי שלה "במעיל מהוה", החובש כובע ישן ובלוי, המאהב בה עד פלות נשמתו. אני נהגתי בדיוק כמו שהינה נוהג כל צעיר שתוה אהבה נכזבת: עזבתי את האוניברסיטה, שבוע שלם התהלכתי עם רעל בכיסי, ביום נשואיך טילתי לארץ הנהר, אחר כך התקבלתי כמורה פרטי בבית אחזה. נסעתי לכפר, אחרי שלוש שנים קבלתי משורה, התאהבתי שנית, כבר לא בבת עשירים חידה, אלא בנערה צנועה ועניה – יתומה, התחננתי ויש לי שלושה ילדים "מקסימים" כפי שאת אומרת, גברתי. כך שאין מקום לשום טענות הדדיות. את גברת "עצבנית" המרבה להתרוצץ בכפרות, ואני – פקיד צנוע. שנינו שכחנו כבר מזמן, אני את השירים שדקלמתי באזניך בקול "חולמני", ואת, גברתי...

– כן, שכחת אדוני, אני מאמינה.

– ואת לא?

– אתה מתפלל, נכון? ובכל זאת ככה זה.

– האם אני רשאי להיות כן עד הסוף, גברת מריה?

– בבקשה, דבר.

ישראל קורצאק קורצאק
اسرائيل تقرا كورتشاك

– את מתבטלת זמים שלמים, אני עובד; אין לך שום דאגות, לי יש דאגות רבות; את לא אוהבת אף אחד, אני אוהב את אלה שאני קשור אליהם; את משתעממת, לי אין זמן להשתעמם. את בקשת להשתעשע בי עוד פעם אחת, בלי לחשב על כך שהשעשוע הזה שוב יכול לאמלל מספר אנשים; אבל אני, גברתי, חכם מפני להתפתות בידי פית-יער...

– יש לך דמעות בעיניים, גברת מריה, אני גורם לך אי-נעימות בדברי, אך מחובתי לומר לך את האמת, ולשחק עוד פעם אחת את תפקיד המורה הפרטי המהגן והמפחית קצת.

– אתה אומר שאני מתבטלת, ומה אני צריכה לעשות?

– כן, מי ששואל את השאלה הזאת סימן שאין לו כל פונה להתחיל במשהו. עלי להפרד ממך, גברת מריה. אני מקנה ששוב לא אקבל ממך שום מכתב. ואת זה אני מחזיר לך.

סטפן קד קצה ונצא במהירות, כמעט ברח ממעונה של גברת מריה. הוא צעד ברחוב בצעדים מהירים כוון השדרות. סמן בידו לכרפרה, בקש לקחתו לזינקי. לנה אותו ניחוח חדרה הפרטי של גברת מריה. עדין חש את מגעה הרך והעדין של כף נדה; עדין הציצו בפניו עיניה השחרות; עדין ראה את שערה השחר, המשוי, המבהיק. ראשו היה סחרחר והוא חש בצדעיו את פעימת הדפק.

”כמה שהיא יפה!”

הקסם הלך בעקבותיו במשך זמן מה ולא התפוגג בגלל המרחק.

עצי הפארק התלחשו חרש. הוא נצא מן הכרפרה ונכנס לשדרה צדדית. ההליכה הרגיעה את עצביו.

אחרי טיול של מחצית השעה כבר שלט בעצמו לגמרי, וכשחזר הביתה, כאשר נשק לאשתו שקבלה את פניו, חשב על ה”אחרת”, אבל בלי כל התרגשות.

”כמה תועלת היו יכולות להביא היפות והעשירות האלה, אלו היה להן לב”.

אחרי צאתו של סטפן שכבה גברת מריה עוד זמן רב על הספה בחדרה הפרטי הריחני.

לבסוף קמה, התמתחה, פהקה, צלצלה להזעיק את החדרנית, הורתה לרתם את הסוסיים לכרפרה ולהביא לה את שמלת הטיולים.

היא נעצרה ליד הראי, הרימה את זרועותיה מאחורי ראשה וחשבה:

”סתם אחד, פ-ק-י-ד-ו-ן! כמה שהוא השתנה”.

